

ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Με στόχο την «ενοχοποίηση» του λαού με την ψήφο του

Η έκβαση των διαπραγματεύσεων της ελληνικής κυβέρνησης με τους δανειστές συνδέεται με τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος. Την πρωτοβουλία των κινήσεων έχει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η οποία δεν αποκλείει ως ενδεχόμενο την προκήρυξη δημοψηφίσματος. Όπως δήλωσε ο Αλ. Φλαμπουράρης (Αυγή 3/5): «Παρόλο που μίλησα για δημοψήφισμα, δεν το θεωρώ ιδιαίτερα πιθανό... Το θεωρώ ωστόσο επιβεβλημένο για λόγους δημοκρατικής τάξης σε περίπτωση που οι διαπραγματεύσεις οδηγηθούν σε ατραπούς μακριά από αυτά για τα οποία λάβαμε εντολή από το λαό στις 25 Ιανουαρίου». Αυτή η άποψη παρά τη δημοκρατική επίφασή της, χαρακτηρίζεται από αντιδημοκρατικό κυνισμό. Παραδέχεται ότι η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να απέχει κατά πολύ από τις

επαγγελίες του. Αντί να ενεργοποιηθεί, για να υλοποιήσει τα υπεσχημένα, επιχειρεί να καταστήσει το λαό συνένοχο της υποταγής στις υπερφίαλες αξιώσεις ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ. Από τη στιγμή που αναιρέθηκαν κατά κράτος οι αυταπάτες (ή σωστότερα απάτες;) του ΣΥΡΙΖΑ για τη δυνατότητα απαλλαγής από τα Μνημόνια, τη λιτότητα, την ανεργία, την υπερφορολόγηση επιβαλλόταν η αντιστοίχιση της κυβερνητικής πολιτικής με την εκπεφρασμένη, σε διάφορες πολιτικές μορφές, βούληση του ελληνικού λαού, για την αποτίναξη των Μνημονίων και των οδύνηρών επιπτώσεών τους.

Η αλήθεια είναι ότι η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού συναρτούσε την απαλλαγή από τα Μνημόνια με την παραμονή στην Ευρωζώνη και την ΕΕ, όχι λόγω «γονιδίων» ή αυτονόητης λογικής, αλλά χειραγωγημένη από την υπνωτιστική αφήγηση του ΣΥΡΙΖΑ ότι τα προβλήματα θα λυθούν αβρόχοις ποσά στην ΕΕ, από την αγορά και σειρά κινδυνολογία των αστικών κομμάτων και από τη συστημική μονοφωνία των ΜΜΕ. Υπήρξε όμως μια στιγμή διαλεκτικής άρνησης. Στην αρχή της διαπραγμάτευσης η φαινομενολογία της αγτίστασης της κυβέρνησης πυροδότησε μίαν

αντιΕΕ συγκρουσιακή διάθεση στις μάζες («ούτε βήμα πίσω»), αυθόρμητη και θυμική, κυρίως σε εθνική ή και εθνικιστική κατεύθυνση.

Τη στιγμή εκείνη η αποφασιστική παρέμβαση του συνειδητού πολιτικού (ΣΥΡΙΖΑ, ιδίως της Αριστερής Πλατφόρμας, του ΚΚΕ, της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς) θα μπορούσε να ανυψώσει το αυθόρμητο πολιτικό σε χειραφετητική, αντιΕΕ, ταξική στάση. Δυστυχώς το μεν ΚΚΕ, ως συνήθως, απέσχε βυθισμένο στη νηβάνη της αναμονής της επαναστατικής κατάστασης, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και η Αριστερή Πλατφόρμα, κατά την πάγια και ανεστραμμένη λογική τους, δεν ανίγαγαν το κίνημα σε πρωτεύοντα, αλλά σε δευτερεύοντα και επικουρικό παράγοντα της κυβερνητικής πολιτικής και του ενδοκομματικού συσχετισμού των

πεπρωτών του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ η Αντικαπιταλιστική Αριστερά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ, επιχειρήσαν μίαν αντικαπιταλιστική αντιΕΕ παρέμβαση στις πλατείες, που είχε περιορισμένα αποτελέσματα λόγω ανεπάρκειας δυνάμεων.

Αυτή η αναφορά επιβεβαιώνει ότι η «φιλοΕΕ» στάση των μαζών είναι υπαρκτή μεν, επιφανειακή και αντιφατική δε. Αποτελεί λεπτή κρούση παραγμένη από διπλεκτή τρομολαγνεία και όχι θετική από την πλειοψηφία αποδοχή. Σ' αυτήν την επιφάνεια υπόκειται βαθύ και εκρηκτικό στρώμα αγανάκτησης κατά της ΕΕ και εθνικής ταπείνωσης, που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Ο ΣΥΡΙΖΑ απολυτοποιεί και αναπαράγει τη φιλοΕΕ στάση των μαζών, επειδή αποτελεί μια χαρά άλλοθι για την υποταγή του στα κελεύσματα του τελευταίου των

Βρυξελλών.

Αλλά ας επανέλθουμε στη σχέση δημοκρατίας και δημοψηφίσματος. Το επιχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ διατείνεται: Αν η διαπραγμάτευση οδηγήσει μακριά από την ετυμηγορία των εκλογών, η δημοκρατική τάξη απαιτεί προσφυγή σε δημοψήφισμα για να αποτυπωθεί η βούληση του λαού. Υπάρχει όμως και το ερώτημα: Γιατί δεν ικανοποιείται η δημοκρατική τάξη από τη ρήξη με την ΕΕ, αφού αυτή υψώνει ανυπέρβλητα εμπόδια για την υλοποίηση της εκλογικής ετυμηγορίας του λαού; Η απάντηση είναι: Ναι, αλλά ο λαός ψήφισε το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, με τον όρο να πραγματοποιηθεί εντός του ευρώ. Άρα, προκύπτει το δίλημμα: Απομάκρυνση από το πρόγραμμα της ΔΕΘ αλλά με διατήρηση του ευρώ ή υλοποίηση του προγράμματος αλλά

με έξοδο από το ευρώ; Τυπικά πρόκειται για νέο δίλημμα, άρα φαίνεται και ευλογοφανής η εκλογική δοκιμασία του.

Πίσω όμως από τη δημοκρατία κατασκευασμένων διλημάτων υποκρύπτεται η αντιδημοκρατική στάση του ΣΥΡΙΖΑ: Πρώτο, αντιδημοκρατική και απατηλή στάση υπαρπαγής ψήφου αποτελεί η δημαγωγία του ΣΥΡΙΖΑ ότι η αλλαγή θα πραγματοποιηθεί εντός ΕΕ «χωρίς ν' ανοίξει μύτη». Δεύτερο, είδαμε ότι η φιλοΕΕ στάση του λαού είναι πολύ σχετική και αντιφατική. Μια πολιτική δύναμη που στοχεύει στην αλλαγή, εκμεταλλευόμενη και την εξαθλίωση των μνημονίων, θα μπορούσε να καλλιεργήσει στη συνείδηση των μαζών την ανάγκη ρήξης με την ΕΕ ως μονόδρομο για την ικανοποίηση των προσδοκιών τους. Τρίτο, συγκεκριμένα

να, θα μπορούσε να αξιοποιήσει τη συγκρουσιακή αντιΕΕ τάση των μαζών στην αρχή της διαπραγμάτευσης. Τέταρτο, αντιδημοκρατική και δημαγωγική είναι η υιοθέτηση της τρομολαγνείας για την έξοδο από την ΕΕ, που καθορίζει τη στάση των πολιτών και στα δύο σκέλη του διλήμματος: α) Η υλοποίηση του προγράμματος χωρίς ευρώ είναι αδύνατη, αφού οδηγεί στην καταστροφή, β) Η απομάκρυνση από το πρόγραμμα αλλά με ευρώ θα προτιμηθεί από τις μάζες, γιατί η απώλεια του ευρώ έχει ταυτιστεί με την απόλυτη καταστροφή! Η μόνη δημοκρατική στάση είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων του λαού και η απελευθέρωσή του από τα ευρωφοβικά σύνδρομα. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θέλει να προδώσει το λαό, αλλά με τη θέλησή του! Σημάει με στή μου να απαιτώ: να σταματήσει να κινείται